

FESTA

AL DORS D'UN MEU RETRAT

La cara n'es de l'ànima l'espill
i eix retrat ha espillat la meva imatge,
per lo que aquest cartró té d'inlinit
serveu-lo dolça mare.

Serveu-lo allí on no'l pugni pas naïrar
el brut polcim del món que tot ho mira,
on hi hagi un raig de sol, un troç de cel
per veure-hi refflorir l'ànima mia.

Aixís quan seré vell encar hi haurà
en mon retrat alè de juvenesa
i al beneïr el temps en que flori
beneïré també a la mare meva.

FRANCESC CLIMENT.

CLAROR DE POSTA

¡Que n'era de feliç en Jaume amb els seus seixanta anys i la seva hermosa filla Maria, en aquell joliu recó de la Costa Brava!

Vivien modestament en una caseta blanca com un glop de llet, que formava part d'aquell vol de gavines parades en la platja mediterrània. Des de el pati, net com una patena, es veien les barques, daurades pel sol ixent; relliscar per l'aigua i perdre's en el rosat horitzó; els gussis de virolats colors, en mig de les roentes roques de reflexes nacarats; els mariners amb l'eterna pipa a la boca i les mans a les butxaques, anant a donar un cop d'ull a les pessas que sorgien les dones assegudes sobre la sorra.

En Jaume amb tot i tenir algun quartet arconat i treballar de modista la seva filla a casa la Teresa, no s'estava pas amb una mà sobre l'altre; era cobrador de totes les germandats i corresponal d'uns quants periòdics, quins ingressos li permetien que'ls diumenges i dies de mal temps pogués anar al cassino a fer la manilla i pendrer café, junt amb uns quants *americanos* fidels companys de pendrer el sol en aquell hermós camí del convent guarnit de ginesteres.

Una hora devia fer que s'havia casat la seva filla i en un moment que's trobava sol amb el gendre, aquest li parlà d'eixa manera:

—Mai se'ns ha ocorregut, tant a la Maria com a mi, separar-vos d'aquest poble on hi teniu totes les vostres amistats i coneixenses; molt greu ens sab no poguer estar aquí tot l'any. Sols un parell de mesos a l'estiu vindrem a fer-vos companyia. Havem pensat, doncs, passar-vos una petita pensió per a poguer viurer sens treballar, puix no està bé que la vostra filla porti *sombrero* i es passeigi en cotxe i vos aneu a cobrar rebuts.

Des d'aquell dia tothom li va dir el senyor Jaume; al cassino hi anava cada dia i en lloc de fumar caliquenyos i tabac de divuit, gastava puros de quinze i *cojetillas* de cinquanta. Quelcuna festa baixaven els seus fills a veure'l i ell s'haguera considerat feliç, si no hagués temut sempre que aquesta benaurança no podia durar molt temps.

Un dia va trobar a n'els seus companys exaltadíssims; les discussions ja no eren sobre si l'ajuntament podia fer posar aceres als propietaris, si no que barrejaven uns noms estranys en les seves converses, com Liege, Namur, Anvers, etc.

Poc temps després llegia amb els ulls plens de llàgrimes una carta del seu gendre que entre altres coses li deia lo següent: «... i com que les circumstancies son crítiques com mai s'havia vist, ens veiem obligats a oferir-vos la nostra casa, ja que no vos puc passar la petita pensió...»

Prou anà a les juntes de les germandats i va escriurer a n'els periòdics demanant per ocupar novament el lloc d'abans, però tots li contestaren que la plassa ja la tenia un altre.

Intentà amb els seus estalvis viurer miserablement els pocs anys que li restaven de vida en mig d'aquelles parets que havien vetllat sos somnis d'infantesa, que havien contemplat la seva felicitat i que are presenciaven la seva desgracia, però els precis i llàgrimes de la seva filla feren que's decidís a anar a viurer a ciutat.

I cada dia, a les quatre de la tarde veureu un vellet de cabells i bigoti blanc baixar lentament

pel Passeig de Gracia apoiant-se amb un bastó. Al ser al cap-de-vall es queda un temps indefinit mirant per tot arreu com si no sapigués on anar fins que al últim s'assenta en un banc i com entontit mira com pasen volant els autos i tramvies, mentres una llàgrima rodola per ses galtes sarmentoses, anyorant sens dupte aquell mar tan blau i quiet, les barques que tallen les onades com gavines, la seva casa tan blanca, aquella manilla...

El sol desapareix lentament darrera les montanyes com si sentís recansa d'abandonar a son vell amic; els nuvols abandonen sa túnica rosada per a cubrir-se amb un mantell morat i comensen a sortir les primeres estrelles, mentres s'encenen els arcs voltaics i el pobre vellet amb un pas curt retorna a n'aquell pis molt florejat, molt bonic, però estret com una tomba.

VICTOR D'AMOC.

EN MEMBRANÇA

de la mort del Dr. Torras i Bages,
Bisbe de Vich

Plorém, oh els fills d'Ansona i de la Plana,
ploréu germans de parla catalana,
plorém nostra dissort;
qui un jorn era'l bon Mestre i de tots Pare
mireu-lo tristament, mireu-lo ara
als brassos de la mort.

I

El cedre ardit que en l'alterosa cresta
alçava tant tranquil sempre la testa
anc que sentis passar el temporal;
avui s'avalansava a la cinglera
i fins que ha anat al fons, quina dalera
a colpejar traidora la destrai.

II

Del far ardent que dins la mar immensa
en hores de negror i de temensa
guiava clarament el navegant:
també la resplandor s'es apagada,
i al bramular constant de cada onada
no gosa ja la nit sa llum vibrant...

Plorém, oh els fills d'Ansona i de la Plana,
plorém germans de parla catalana,
plorém nostra dissort;
qui un jorn era'l bon Mestre i de tots Pare
mireu-lo tristament, mireu-lo ara
als brassos de la mort.

MOSSÈN PERE VERDAGUER.

EN EL BANY

—¡Mare de Deu i que es cansoner el teu pare! Mitja hora fa que's despulla i encare no ha sortit del seu quarto. Tan es ara com quaranta anys enrera. ¡I que me'n havia fet gastar d'espelma al principi de casats amb aquest maleit vici! però ell com si sentís plourer, no's movia mai del pas.

—Bé, però ¿i ara que hem de fer? perquè a mi ja'm comensa a agafar fret, i després, que qual-sevol que'ns veigi amb aquestes bates se pensaràn que esperem visites.

—¡Pitjor el teu pare!... Encara tu no saps que air vespre li vaig tenir que tallar les cames de uns calsetets de tela i deixarlos-hi ben conforme perquè pogués venir amb nosaltres. ¿que no saps quin gènit té?... No vol gastar; fins el quarto me l'ha fet pendre sense roba perquè ens sortís més barato. ¡Vés també quina cansó tenir de carretejar el cove tots els dies!

—*Bueno*, lo que es jo m'hi fico. No vull esperar-lo més. ¿I vostè, mamà, que vé?

—Si, noia, si, deixem-lo estar, es un cansoner de primera.

—De segur que deu resar.

—Que se jo, potser se compta les costelles. Mira, agafat amb la corda i mullat tot seguit el cap.

—¡Ui, ui, mamà, i que es freda!

—¡Ai, filla, m'atolondres!

—¡*Caramba!* ¿que no veu que quasi no puc respirar?

—¿I per això fas tants escarafalls? Tu estaries ben guarnida si patissis d'ofec. ¿No veus jo?... Ja tinc aigua fins al coll. ¡Apa, endins!... Aixís, dóna, no tinguis por, ja t'aguanto.

—¡¡Ex, mamà!! i que es salada.

—Escup, això no es rès, una onada, mira, ara'n vé un altra... ¿eh quin gust?... Sembla que'ns gronxin.

—Si, si, com hi ha món, jo crec que ja me'n hi begut mitja galleda.

—¡No hi fa rès, aquesta rai que purga! Ara surt la custodia d'en Daroca. ¡Mare de Deu i que està magre! Sembla un Sant Cristo desclavat.

—¡Justa!... ¡¡Justaaa!! Ara es capàs de no sentir-me, com que fa aquest soroll l'aigua.

—Bé, i ara que baladreja aquell. ¿Que vols?...

—Escolta, ¿que fa mala mar?

—¿Que no ho veus?... si sembla que estem a dins d'una bujola. Au, home, baixa d'una vegada i posat en remull.

—¡Ui, noia, que vas depressa! Primer haig de desuarme. ¿Que't penses que vull agafar una maltà?...

—Que rediable has d'agafar, si amb tot fas quarantena. ¿No té'n dones vergonya?...

—¿Que vols dir?

—Mira la teva filla si es valenta.

—¡Oh, ella!... Ella es dóna.

—¡Que'n tens poca de solta!

—¡Bé, no t'enfadis!... A veurer, dom la mà... però poc a poc, no fem coses. ¡Ai María Santíssima i que's regelada!... No, no, esperat, de primer me fregaré amb sorra.

—¿Que vols veurer si treus llustre?... Ja't dic jo que'n tens de bones. Bé, escolta, quant estiguis prou lluent ja avisaràs. ¡Noia, vina aquí!... Ja saps que no vull que't separis d'aprop meu.

I després, ¿que es això de guaitar al quarto del costat?

—Si es que mirava si veia les montanyes de Mallorca. Com que diuen que en un dia clar se veuen.

—¿Que't penses que'm mamo el dit?

—¿No veu? Are es vostè la que crida.

—¡Oh! es que entre tu i el teu pare sou capassos de ferme tornar mico. ¡Ep, tu! ¿que ha de durar gaire estar de peus en remull?

—Esperat, dóna, no tinguis aquest gènit.

—¿I per això has vingut? ¿Per estovarte els ulls de poll?...

—¡Mare de Deu i que estàs cremada! A veurer, tornem-ho a provar, però no'm deixis ¿eh?...

—¡Vols callar! Agafat al meu coll... ¡ep, no estrenyis tant que encare no es moda donar garrot a dins de l'aigua.

—Ai, papà, no fassí això amb les cames, que m'esquitxa tota.

—¡Si no puc tornar l'alè!

—¿I are?... ¿Que's això negre que se me ha posat aquí al bras?...

—Es el pegat que portava el teu pare als ronys i que amb l'aigua se li deu haver estovat.

—¡Mireu que jo m'ofegol!...

—No tinguis por. Agafat a la corda.

—¡Quins ascos, tot me volta!

—Mamà, ¿vol que comensi a passar?

—Si, filla, adelantem feina, comensa a desfer el cove i treu el llenzol de dins, que lo primer que farem serà aixugar al teu pare.

—¿Creuria que quasi no puc caminar?... ¡I que pesa aquesta bata!

—¡Ai, noia, quina fila que fas! sembles una cucurulla mullada. Apa, no t'entretinguis, ja estàs prou escorreguda.

—¿Encara no surtím?

—Si, home, no t'impacientis. Dom la mà, aixís, ara doncs una corredissa. ¿No ho veus?... Ja som fóra.

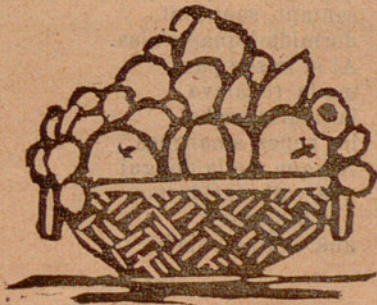
—¡Mamà! ¿que no ho sap?... Ens hem deixat el llenzol a casa.

—¡No faltava més que això! Ja veuràs, cades-cú que s'espavili.

—¿I amb la nostra roba ens hem d'aixugar?

—¿Doncs que vols sortir regalant, que's pensarán que vessem?... ¡¡Ja va!!... ¿Sents?... ja'ns truquen... Apa, apa, fora escrupols i a vestir-nos desseguida. ¡Renoí, quines tres momies! Ja cal que marxem tot seguit d'aquí, perquè si la policia ens veu no'ns deixa arribar a casa.

Santiago Roy

Poesia Gallega

de

NA ROSALIA CASTRO DE MURGUIA

Traducció catalana

Mireu allà dalt
de fresca montanya,
que n'està coberta
de ginesta gaia,
nineta morena,
que va tota blanca,
que una núu ne sembla
perduda en montanya,
que gira, que corre,
que torna, que passa,
que volta, que roda,
i després se para.

Ja's veu revestida
de bromera blanca,
de l'aigua que salta
de bella cascata;
Ja dreta en el cim
de roca molt alta
inmovil qual Verge
de pedra, s'està ara,
la cofia de seda
a les vents llensada,
les trenes desfetes
que'ls aires escampen,
del mantell les puntes
totes aixamplades
ne semblen de lluny
d'un àngel les ales:
Si juguen amb elles
les brises de tarda,
no crec pas que un àngel
les mogui amb més gracia.
Jo penso ¡pobret
de mi! que'm demanen.
Si les veig volant
per les verdes branques.
Mes ¡ai! que'ls meus ulls
els traidors m'enganyen.
Hi vaig, i lleugera
en boira s'amaga,
i en l'ombra dels pins
ho fa altres vegades,
i cançons meloses
ne canta amagada
que'l cor ne fereixen,
que d'amor abrasen,
que n'es tant ferit
que casi fa llàstima.

¡Quo maca, que hermosa,
que fresca, que blanca,
fiu Déu a la nina
de verda montanya!
Que hermosa que n'es
quan plora, quan parla,
cantant, somrient,
dormida i quan s'alsa.
Ai si lo seu pare
me la regalava
ja hauria acabat
les penes amargues.
Ai, que me la dongui
que vull maridar-me,
i jo la faria
anà endiunenjada.

Per la traducció

JOAN MARTÍ i TRENCHS.

Núm. 20 del Concurs literari

•Preguem als nostres llegidors que posin tota l'atenció en aquests treballs i es guardin nota del judici que'ls mereixin a fi de donar en el seu dia llur opinió per a premiar el que siga considerat com a millor.

Una mort extranya

Poc a poc la tarda decandia, sotjant-se la terra en les penombres de la nit que s'atancava. El llarc passeig, ornat per dues fileres de plàtans, jaquia en una claror somorta que li donava un caient de misteri. Pel fullam dels arbres filtra-va's la llum moradencia llençada per els darrers raigs del sol que en l'horitzó desapareixia. La terra, ennegrida, es catifava amb el fullam que l'oratge, bon xic fort, feia despendre al bran- cam.

Era l'hora en que a mi em plau romandre, en els jorns de tardor, per els passeigs deserts diva- gant follies. En lo fecond de mon ensimismament una mà es posà damunt mes espatlles: era la d'un bon amic que feia temps no veia. Mes l'alegre sorpresa que sa presencia em causà prompte es convertí en afanosa interrogació. La faç de mon amic tenia quelcom tràgic: les nines dels seus ulls, abans fulgurents, restaven apagades i en- fonzades en les conques ennegrides, encerclades per una franja moradencia; les galtes, sempre xa- moses i rosades, apareixien ara pàlides i dema- crades; com si llarga malaltia s'hagués endut sa carn, i els llavis, tot temps molçuts i com si fossin humitejats per eterna rosada, eren ara secs i sen- se color. Sempre l'havia vist fet un *gentleman*, i ara semblava que'l trajo li pengés i que mai nin- gú hagués pres la mida de les línies del seu còs per a confeccionar-li la roba.

A mes primeres paraules respecte a sa trans- formació contestà amb evassives. Més, assetjat a preguntes, em digué a cau d'orella, talment com si temés que algú pogués oir sa veu, que an ell li passava quelcom sobrenatural.

Qui no's sentiria intrigat davant una confessió d'aquesta mena? Aixís es que vareig decidir es- clarir el misteri que embolcallava les paraules de mon amic, i, a copia d'assetjar-lo, acabà per dir-me:

—Bé sabs que l'amistat que't professo es gran; per aquesta raó precisament no voldria parlar- te, car temo que mes paraules tinguin l'extranya virtut de portar-te el neguit, cas de que no't faci- nin riure. Més ja que tant t'hi empenyes, sincera- ment et contaré lo que'm passa.

I encenent la llarga pipa, curulla de tabac, entant deambulavem pel passeig, oí de mon amic aquesta extranya relació:

—Ja sabs tú, per algunes cartes meves, que aquell istiu que vareig recorre els Pirineus tin- guí el goig de contraure relacions amoroses amb una joveneta d'aquelles soperbes montanyes. Però lo que no sabs, perquè sempre ho he callat, es la fi que'ls meus amors tingueren. La bella joveneta aquella era la muller del guardià d'una propi- etat senyorial d'aquells indrets. Això si, par- lante amb tota sinceritat, haig de confessar que no ho sabia. Cert que les circumstancies, el medi ambient en que ella vivia i una infinitat de coses que ho solen donar a coneixer, havien d'haver-

FESTA

fet que m'en adongués, més no fou aixís: tan gran era el meu encegament per ella. Pots comprendre, doncs, la sorpresa que vareig tenir una nit a l'oir en el pati de la casa ont ella vivia, que era fora poblat, soroll i lladrucs de gossos, i la veu d'un home qui cridava, tot trucant a la porta amb la culata d'un fusell:

—María, obra, soc jo.

Al moment pressentí quelcom tràgic, car ella, abalançant-se vers a mi i creuant els seus braços per mon coll, bo i petonejant-me, digué amb veu feble:

—Es el meu marit; no m'abandonis.

No sé si ell degué oir aquesta exclamació, car jo oi seguidament un reneç, capàs d'espavordir al més valent, a l'ensemps que una forta sotregada a la porta trencada un petit ganxo de ferro amb que estava tancada, i obrint-se aquesta de bat a bat, passaven per ella el seu marit i dos fenomenals goços que l'acompanyaven.

Encara no m'havia refet de l'estupefacció que tal aparició em causà quan senti abalançar-se damunt meu home i goços, mentres ella es despenia dels meus braços i queia a terra.

Això em salvà. Aquell home forçut, que tenia unes mans com si fossin de ferro, que m'apretaven al coll, ofegant-me, al veure caurer sa muller em deixà a mi per a correr an ella. Un instint innat de conservació, que mai com aleshores he sentit, em donà tal força que passant la porta i el barri del pati vaig apretar a corre camí enllà, vers a un poblat. Mentres creuava el pati oi clarament el soroll de la porta al tancar-se i la veu d'ella que cridava:

—No passaràs.

Bon xic avall, quan l'alè em mancava, trencà el silenci nocturn el soroll d'una arma de foc al disparar-se, seguit de lladrucs de gossos. Això em donà més forces, car pressentí que'm perseguïen. Més a no haver sigut per l'amo d'una masia, bon home a qui coneixia i em devia algun favor, que consentí en amagar-me, ben malament ho hauria passat, car pocs instants després, quan ja estava a racés de perill, els gossos lladraven vora la masia i promptament el marit de la meva amant trucava a la porta. Més, com ja he dit, amagat com estava, vareig poguer escapar-me de les seves mans.

Alguns jorns més tard el mateix amo dé la masia va comunicar-me que uns caçadors havien trobat en un bosc llunyà els cadavres, destroçats peis llops, del guardià i la seva muller, més que'ls metges havien dit que ella havia sigut morta, primerament, d'un tret de fusell.

El meu dolor fou tan gran que decidí tornar tot seguit a Barcelona, per allunyar-me dels paratges ont, en tan poc temps, havia sofert tan diverses emocions.

—Fins aquí no hi veig pas res de sobrenatural —vaig atrevir-me a insinuar-li jo.

—Oh, es que la meva relació no es acabada —contestà ell.—Precisament aquí comença lo més interessant d'ella.

A l'endemà d'esser aquí a Barcelona, en arribant el vespre, comensà a agafar-me calfreds, com si temés quiscuna cosa. Es la nerviositat d'aquets darrers jorns, vaig pensar. I com que encara em durava el cansanci, vareig anar-me'n promptament al llit. De cap de les maneres podia adormir-me. A l'últim, ho conseguí. Mes poc deu-

ria fer que havia clos els ulls que'm vaig despertar sobressaltat: en aquell moment un relotge de paret que hi ha a casa tocava les onze. Era la mateixa hora de la nit fatal en que retrunyí la porta aquella als cops de fusell donats pel guardià. Mes encara no havia tocat la darrera campanada quan de sobte oi els mateixos lladrucs de gos i iguals cops secs donats a la porta del quarto ont dormia. El meu esverament fou gran, però ho sigué més encara al veure obrir la porta i passar per ella el marit de la María, seguit dels gossos, amb la mateixa cara ferotge i semblant aire menaçador, i, abalançant-se damunt meu, apretar-me el coll fins a deixar-me sens respirar. Jo prou volia cridar, més no podia, i em revolcava pel llit i allargava els braços en cerca d'ajuda. No sé lo que degué durar això; sols puc dir-te que quan ja havia perdut noció de mi mateix, una veu dolça em feu tornar en mi: era la meva mare que, havent sentit sorolls estranys en el meu quarto es llevà i, trobant la porta oberta, entrà en ell.

Des d'allavors totes les nits em succeeix igual: en tocant les onze semblants lladrucs i cops a la porta del meu quarto es succeeixen, seguits de lo mateix. Sento clavar aquelles mans de ferro en el meu coll i apretar-lo fins a perdre el coneixement.

Una nit no'm vaig apropar a casa fins a la matinada. Vareig pensar seria l'únic remei a lo que jo creia una obsessió. Més a l'obrir la porta del quarto vaig quedar esglaiat: assegut en una cadira, al capçal del llit, hi havia el guardià. Es repetí lo de sempre. D'allavors que visc en profunda angoixa i fins temo perdre el coneixement.

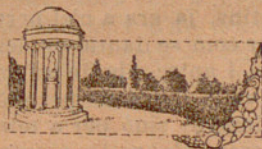
El meu amic callà. Vaig esguardar-lo fixament tement s'hagués pertorbat. Més estava tant serè i els seus ulls, encara que de mirada apagada, eren tant clars, que feu presa en mí una extranya basarda. Fent el cor fort li diguí a mon amic que bé podria esser una sugestió, més ell em jurà pel seu bon nom que lo que'm deia, era cert.

Instants després em despedia d'ell, capficat per lo que havia oit, i marxava passeig avall esguardant ça i enllà, tement veure sorgir a cada moment el guardià i els gossos.

* * *

Avui, al fullejar el diari, mon cor ha fet un sobressalt. Sots el titol de *Una mort estranya* he llegit que s'havia trobat escanyat a un home en el llit ont dormia, i que devia haver-ho sigut per unes mans fortes, car li havia brotat sang de la carn. Donava més misteri al crim el fet de que no's sabia per ont podia haver entrat el criminal i les mans del mort estaven brutes de sang, i els abrigalls del llit en desordre, com si hi hagués hagut lluita. El nom del mort era el del meu amic.

F. SALVADOR ROSÉS.

La Sèu d'Or

La santa Sèu de Lleida, a l'hora que'l sol mor,
envoltat d'ignies flames, allà al llunyà horitzó,
irradia magestuosa banyada dels raigs d'or
i esplendent, se destaca d'un cel de suau blavó.

Oh! l'hora melangiosa qui dû anyorança al cor!...
Els tons blaus del crepuscle, d'esblaimada claró,
la ciutat acoloren d'uns fermes tons d'aiguafort
que en el riu se reflecten, amb un lleu tremoló...

La Sèu, no es ja daurada pels raigs del sol ponent.
Sa silueta esbelta resalta foscament
de la celistia blava, on ja rellà un estel...

I està embaumat tot l'aire dels perfums enervants
de les flors i els fruits dolços, dels bells horts llei-
[detans,
en tant, la nit, pausada, teixeix son negre vel.

SALVADOR SOCÍAS i FORNELL.

DOS AMORS

*Als amics Ramón Batlle Gordó
i Victor Mora Alsinella.*

Nit de Juny. El cel diafà, transparent, ubriac
de llum. La nit serena, i el vent suau...

Es una d'aquelles nits que Cúpid deixà dispo-
sades per a que rendissin culte a sa divinitat; una
d'aquelles nits en que les roses obren llurs pétals
per a que l'aimant hi deixi un bes, i oferir en acat-
bat a l'aimada dos aromes: el d'un cor i el d'una
flor.

Hora d'idili, d'encant amorós, de poesia.

Pel caminal del bosc, parlant baix, tement
trencar el silenci amb llur murmur, dos enamo-
rats passeigen. Ella es molt jove. Deu tenir divuit
anys. Son pas es gentil; son còs gràcil com les
palmeres del desert. Càuli el cabell sobre el ros-
tre en el que hi brillen dos ulls negres i pene-
trants, i el color de ses galtes té la lluisor de les
pomes d'istiu. Es ell també molt jove i sos ulls te-
nen l'expressió franca i sencilla d'un somniador
de la Naturalesa.

Sa conversa es animada. A mida que avensen
van més units, respirant l'un l'alé del altre... i en-
care qu'en ses paraules hi vibrí la dolcesa de la
parla dels enamorats, llur pensament es troba en-
terbolit pel remordiment.

S'han assentat en un tosc banc de pedra, des-
sota una alsina d'altres i nuoses branques, quin
fullam priva als dos aimants dels raigs llunars.

—Quant vareu arribar diu ella amb veu ple-
na d'encís— vaig sentir que mon cor batejava com
jamai havia bategat. Un sentiment per a mi des-
conegut havia pres ufana en el meu cor i m'
empenyia cap a vosaltres sense que pogués re-
meiar-ho.

Jo havia aimat sempre la Natura. Al sortir el
sol tots els matins, ja era a n'el portal de la ma-
sia per a mirar com se dauraven les montanyes;
passava el jorn i entre-mig de les flors i dels au-
cells jo esperava la posta, no perquè finís el jorn
que tant jo aimava, sinó per a mirar com el sol
s'amagava darrera d'aquelles montanyes que ha-
vien rebut son primer bes.

Pró jo trobava a faltar quelcom. Un cor que
aimant-me a mi, sapigués gaudir de la bellesa;
un cor que com el teu, sapigués escoltar-me per a
comunicar-se mutuament ses impresions rebudes.

Per això, quant vosaltres arrivareu, mon cor
s'en anà amb vosaltres.

Eren els teus amics cantors de la bellesa, deien
en belles i armonioses estrofes totes les impre-
sions que jo no sabia expressar malgrat sentir-les,
i un incompreensible sentiment m'unia amb ells.
Per ells hauria fet un sacrifici.

En canvi per tu... No feies rès; els escoltaves.
Els seus versos t'arrivaren a l'ànima però a mí em
semblava que tu eres com jo, senties el que no
sabies expressar.

Fins que un jorn els teus amics digueren:

—Nosaltres treballem pró, i tu?

Tu no digueres rès. Jo't mirava demanant-me
que era el que tu podies fer; deuries llegir en mon
pensament perquè vares mirar-me amb insisten-
cia i ràpidament et disposares com tos amics a fer
quelcom.

El sol anava a la posta. Sortires amb una cap-
sa de pintures, i allí mateix, davant meu, vares
traslladar al llenç, plé de color, tal com jo el veia,
el cel de porpra amb franjes d'or, les montanyes,
els camps...

Els teus amics cantaven la Natura.

Tu me l'oferires tal com era; i el meu cor sen-
tí vibrar per tu totes ses fibres.

Callà ella un moment. Ell, pensatiu, inclinà el
cap i passat un moment exclamà:

—Pró i ells, ells...

—També els volia; per això m'ha estranyat i
he sentit que s'en anessin.

—I no saps perquè?

—Potser per mi?

—Per tu sí, per tu. Ells també s'estimaven. Si
tu necessitaves un cor que al teu pogués fer com-
panyia, també nosaltres anyoravem les dolceses
de l'amor, i havíem somniat amb una aimada
que'ns compregués i pensés com nosaltres.

Els s'ho comunicaren l'un a l'altre, i compren-
gueren l'impossibilitat d'aimar els dos a un temps.
Per això es callaven sa passió. Jo no els vaig co-
municar mon sentiment i vareig tant sols procu-
rar lograte.

Tu em corresponies. Ells s'adoraven en si-
lenci.

Molts matins els he vist als dos, sentats en el
pedriç, pensatius com si una fonda pena hagués
encadenat llurs ànimes.

I aquest matí, quant tu m'has donat el primer
bes, ells, abraçats en una abraçada d'amistat i
compadiment ens miraven amb enveja.

Quant tu m'has deixat, ells cullien flors. He
arribat fins a ells disposat a fugir; jo estimo als
companys i més a ells, pró quant jo he anat a en-
raonar, m'han ofert les flors i m'han dit som-
rient:

—Per ella, per tu, aimevos força!

Callen tots dos. Els raigs de la llunya han a-
travessat el fullam i els inonda de claror.

Son feliços, puix s'estimen. Ell sent bategar
dos amors. que'l sacrifici d'uns amics val tant
com l'amor d'una estimada.

Ha ressonat un bes...

Potser no gaire lluny, dos cors el ploren.

FRANCESC GARCÍA LÓPEZ.

No se si l'atracció de forasters ha pensat en fer propaganda de la platja de Barcelona, però si no ho ha fet es un descuit imperdonable.

Jo crec que hauria de imprimir un cartell concebut en els següents termes, escampant-lo per tot el mon, a fi de que vingués força gent a la nostra platja.

Barcelona, la platja de moda.

Grans barraques en la Barceloneta *sur mer*.

Esplendit establiment de banys anomenat *San Sebastián* i *La Concha*. Punt de reunió de la *gente bien*.

Allí hi veuràn senyors, que'l que hi arriba a les deu del matí, ha d'esperar-se fins a les quatre de la tarde, car hi ha poques casetes i encare indecentes, doncs en lloc de portes hi ha unes migrades cortines i'l que s'hi despulla, sobretot si es una senyora, està esposada a que'l primer que hi passi aixequi la cortina, i se enteri de que hi fa i si està despullada o vestida.

Allí hi veuràn, que la societat de senyors esteves, han privat que la dòna's banyi amb maillot i si alguna estrangera, de les moltes que actualment resideixen a Barcelona, té l'atreuiment de ficar-se a l'aigua habillada amb un trajo de punt, totseguit una mà pietosa, que correspon a la de una banyista de la casa, dòna vella, recremada del sol, compareix amb un vestit de lloguer i la tapa... decorosament, parant totseguit la mà perquè li dongui'l ral que fan pagar de lloguer del susdit trajo. (1)

Allí veuràn que de tant en tant s'hi banyen gossos i... fan com si no se n'adonessin.

Tambè podràn observar-hi que si algú vol ombra, s'ha de pesar sots un esquifit i rònc encanyissat.

Allí veuràn també una colla de mal educats que fan de les seves dient indecencies, sense que ningú'ls cridi al ordre.

Allí podràn fer-se càrrec de lo ben educats que son els dependents de la casa, doncs tracten a morrades al públic incaute que té la bona fé de creure-s que pagant ha de estar ben servit.

Apa cuitin senyors vagin venint, Barcelona, la platja de moda. Establiments de banys montats amb tot el confort del dia... abans de neixer nostre senyor Jesucrist.

No'ls sembla que l'atracció de forasters hauria de fer-ho?

OMBRIVOL.

(1) Si veuen un anunci d'un dels susdits establiments de banys en que hi ha pintada una dòna que's tira al aigua, habillada amb maillot, no'n fassin cas, doncs això no vol pas dir que quaa s'hi trobin puguin vestir-se d'aital manera, doncs una casa es la pintura... i un altre la moral dels senyors Esteves.

A una viola

Damunt ma taula fou caiguda
una viola tota humil,
d'un pom que ornava el pit gentil
d'una doncella coneguda;
—que'm va venir a visitar
i ompli d'odor tota ma estança—
i que caigué potsé al atzar,
sentint d'uns versos la recança.
Vaig recollir-la jo amament,
tal com si de la flor caiguda
la meva bella coneguda
me n'hagués fet gentil present.

I anc que de ritmes inspirats
cap ni adressà ma ploma dura,
entre uns quans versos aplegats
vareig donar-li sepultura,
perquè aixís fet oferiment
del petit llibre, a ella en sia,
per tal que vulga eternament
estar la flò amb ma poesia.

RAMÓN GAVALDA RIBAS.

Rosalia Castro de Murguía

Galicia la melangiosa, homenatja a la excelsa poetisa, la inspirada autora de *Follas novas*, la genial trovadora dels *cantares gallegos*.

Els seus versos enlairen l'ànima fent-la batre al ritme cadenciós de ses estances belles.

Fou Na Rosalia Castro, pot dir-se, qui ensenyà la parla dolça als gallegos, qui feu patria, comprnent als fills de sa terra que per *snobisme* afectaven desconèixer la parla llur, fent-los pensar, sentir i estimar al unison amb Galicia.

Tenen ses poesies un caient popular que encisa, una frescor que subjuga i això ho explica ella mateixa dient que no estudià la poesia en altre escola *qu'a d'os nosos pobres aldeans*.

Ella fou qui amb ses inspirades estrofes de versificació florida i fàcil rima, portá'l consol a milers d'ànimes tristes que'n llunytananga ploren la llar perduda.

El nom de Na Castro es venerat pels gallegos que li diuen la *queridiña ama que nunca deixaba os pobres sin consolo*.

Galicia agraïda rendeix pleitesia a sa *naïna* i al recordar i venerar son nom, honren la regió que'ls veigé neixer.

Nosaltres, que també aimem tot lo que tingui caient regional que'ns commou i ensomnia la sardana, fent-nos evocar nostres montanyes regalades, i nostre terra ben aimada, que porta a nostra ànima el recort d'un dolor, l'angoixa d'una pena o bé la gaubança dels moments de joia, nosaltres doncs dediquem també un recort a la que aimava tant sos *aires airinos d'a miña terra*.

ILUSIONS MORTES

L'Enriqueta tenia la salut del tot perduda, tan perduda que semblava no haver-hi ja remei. Sos pares la feren visitar per varis metjes i tots els deien lo mateix. ¡Provin els aires de montanya, tal vegada podrien millorar-la!...

Si, si, provin-t'ho.

I ells amb moltes ganes de que sa filla curés, decidiren portar-la una temporada a Montserrat.

Feia ja temps que hi eren i l'Enriqueta es sentia molt millorada; aquell aclaparament efecte de l'enfermetat que la consumia, anava desapareixent poc a poc.

En ses galtes esblanqueides hi anaven naixent dos roses, en sos llavis esmortuïts hi apuntava el color de grana i renaixia en ella l'amor a la vida, i l'alegría perduda.

Sentia's ja forta, les excursions li plavien i li eren convenientes, aixís doncs calia fer la de Sant Geroni, que cap excursionista que s'apreciï deixa de fer.

Tal dit, tal fet, un matí a trenc d'auca es posaren en camí. No foren pas ells sols els qui la feren, que una altre familia s'els ajuntà i dresse- ra amunt anaven trescant, fent més lleuger el camí la conversa de l'un, les bromes d'un altre i el bon humor de tots plegats.

Entre els companys d'excursió hi anava un jove de faccions simpàtiques i de port distingit, que des de'ls primers moments demostrà ses simpaties per l'Enriqueta, interessant-se per ella a cada instant i acabant per posarse-li al costat i no parlant més que amb ella.

En un clap de verdor va collir unes flors silvestres i en feu ofrena a sa companya d'excursió, que ella acceptà ruboritzantse.

Escampant la vista arreu s'extassiaren contemplant com del peu d'aquells pins gegantins, quines puntes semblen esgarrapar els nuvols, neixien unes boirines que, mogudes pel vent enjogassat, puïjaven poc a poc i extenien per sobre la montanya un mantell blanc, deixant-ho tot envolcallat sota llurs plecs.

La parella feu via endavant donant-se les mans com dos infants que tenen por de perdre's. Ell amb ses paraules plenes d'amor feia que ella l'escoltés amb visible complacencia... I notaren ambdós com per ses mans enllassades circulava una corrent amorosa que anava de l'un a l'altre abrusant-los-hi el cor.

Després d'haver passat un estret i tortuós caminet, on se sent, com presentint-lo, un perill proper, es respira al entrar en una planuria reduïda curullada d'espigols i romanins que embaumen l'espai amb llurs olors; amb quatre passos s'es a dalt.

En Lluís portava del braç a l'Enriqueta que en extrem fadigada sentia son pit atormentat per un panteix acellerat.

Les carinyoses paraules d'en Lluís li feren prest oblidar son malestar, ubriagant-se amb les rialleres esperances d'un pervindre felis.

Sant Geroni! ja hi som.

Cap d'ells hi havia estat i tot foren exclamacions i embadalir-se contemplant aquell sobirà paisatge; el riu serpentejant al peu de la montanya, reflectant-se el sol en ses aigües que semblaven una faixa de plata; molt més lluny un estol de pobles petits, molt petits que semblen niu-

per les aus i els oronells revoltejant a grans valors per sobre dels seus caps, fent un estrident concert d'agudes notes.

Tota la colla s'interessava per l'Enriqueta, tots vessaven alegría i queleun sòmreïa maliciós al veurer tan animats en llur conversa als dos joves.

Aquell dia el trobaren curt com volada de pardal. El sol caminant cap a la posta, deixant a son pas els nuvols tenyits de roig, i lluny, molt lluny el disc de la lluna, tapada a claps per les boires que la corteïjaven, els indicaren que era hora de tornar avall.

Alegrois i riallers i dirigint quelcuna broma a la parella, que ja caminava de brasset i folls d'amor bon tros endavant de tots els altres, empengueren el retorn.

Tant s'adelantà la nostre parella, que tingueren de parar-se a esperar el reste dels excursionistes i entre tant parlaren del amor que ja sentien l'un per l'altre i entre mirades de foc i estretes de mà s'enardiren i es besaren llarga estona amb amorosa delectança.

El soroll del fullatge els va despertar de son somni d'amor i avergonyits per si havien sigut descoberts feren el distret i veient el galan una mata de violetes, la cullí per a que ella la plantés a casa seva. I ella li jurà cuidar-la i regalar-li la primera flor que hi sortiria.

L'hivern ja ho havia assecat tot. Els arbres a les primeres bafades del vent gelat que fa brandar llur brancatge despullant-los de ses verdes fulles, queden nusos aguantant totes les inclemencies de la natura, mostrant son esquelet de branques seques. També ho sentia l'Enriqueta, que ja restava arraulida en son llit, mancada d'energíes per a lluitar amb la cruesa del temps i passà la trista temporada en que les neus guarneixen la terra amb catifa blanca.

Vingué la primavera i amb ella quelcom més de vigor en aquell cos atropellat.

L'Enriqueta pogué abandonar el llit; però la tristesa l'aclaparava i en la soletat de sa cambra i en les hores quietes i silencioses volava son pensament a l'ideal que se li presentà un dia en forma d'aimador per a fer-li gaudir de les delectances de l'amor.

Restaba tot el dia sentada darrera les celosies de sa cambra amb els ulls clavats en el violeter esperant que sa mirada fes neixer més prompte sa primera flor.

Un dia una suor freda, molt freda, li banyava son rostre diví; de ses ulls llàgrimes com grosses perles li lliscaven cara avall; amb ses mans blanques volia retenir els batecs de son cor...

...El silenci d'una agonía regnava dintre aquella estança. En el finestral hi saltironeïjava un aucell de vistós plumatge, cortejant la única violeta que gallarda i altiva sortia entre ses verdes fulles. Amb son pic petit i reflat se l'emportà qui sap on... i aquella tendre poncella ja marcida, opriment a sa mare sobre son pit fatigat, li deïa amb veu enfosquida per la mort: ¡Mare avui fa un any que per ma dissort el vareig conceixer!... i llensà l'últim sospir.

Res en quedava d'aquell idili; l'ànima de la verge enamorada s'enlairava per a sempre a les regions eternes, deixant en la terra ses despulles, amortallades entre mig de lliris i gessamins.

L. RIERA FORNS.

FESTA

SECRETS

Jo servo molts secrets en l'ara del meu cor
de folls moments d'amor i jorns de benaurança:
són riures i sanglots—de mon passat, tresor—
sospirs de solitud i queixes d'anyorança.

Són plors cristallitzats, relíquies d'un record,
i anhels de joventut, alè d'una esperança!...
...Jo servo molts secrets en l'ara del meu cor
de folls moments d'amor i jorns de benaurança.

Si un jorn al fons de mi penetra un raig de llum
tot ell s'esbravarà aqueix subtil perfum
que avui tan sols mon cor embauma, solitari...

¿Quin dia trobaré la misteriosa clau
que sola pot obrir l'estotx de vidre blau
on guardo mos secrets com dins un relicari?

ALBERT PIERA.

La Haia, Mars 1916.

ECOS

—Are s'ha posat de moda pendrer banys de
mar i de sol i els *sportmens* rivalitzen en qui ex-
hibirà una pell més negra, i això ho fan els gras-
sos per treures el greix i els prims per a engrei-
xar-se.

—De manera que al prim l'engreixa i al gras
l'aprima?

—Aixís deu esser.

—Doncs ja comprenc perquè en Jack-Jonson
i un següici de negres son cada dia a San Sebas-
tián prenent banys de mar i de sol.

—Perquè?

—Perquè si aquest tractament produeix efec-
tes contraris, pensen que si els blancs se tornen
negres, potser ells que son negres se tornaran
blancs.

***

Quina satisfacció que deuen experimentar tots
els que tenen la fortuna, o la desgràcia de trobar-
se estineijant.

—Senyoreta,—diu la cambrera—el senyor la
demana, diu que hi vagi tot seguit.

Es clar la senyora corre a la habitació, on tro-
ba al seu marit, sentat en el llit i llegint el diari.

—Tu que't queixaves de calor air. Veus? A
Barcelona estaven a 40° al sol i 35° a l'ombra. Que't
sembla?

—Però, i de mosquits no diu com estan? Per-
què nosaltres Deu n'hi do. Jo tinc la cara, que ja
no ho sembla de tan embotllorada.

En efecte, ja que'ls senyors tenen la satisfac-
ció de pensar que nosaltres sufrim com si'ns tro-
bessim a les calderes de'n Pere Boter, trobo que
a la informació de la premsa diària haurien de
dir:

«Sant Pere de la Castanya». La temperatura
es agradable doncs la màxima fou de 20°. De mos-

quits na se'n parli doncs el mosquitometre senya-
la 50000 per metre cúbic.

Aleshores, estariem en paus.

***

Si algún día, mon benivolgut ciutadà, trobant-
te al mig del carrer t'ocorreix qualsevol necessi-
tat d'aquelles que deu complirse un mateix i pas-
ses allavores per una cantonada rònega on hi
haigi un cartell que diu *se prohibe ensuciar-se...
bajo la multa de 5 pesetas*, no titubeïjis pas; acosta-
t'hi i fes el teu fet, car si baixes un poc més la
vista veuràs com no seràs tu ni'l primer ni'l da-
rter infractor i considera també, que quan aquell
rètol l'han posat allí, be deu ser perquè'l lloc es
ben propici pel cas.

Mentres estiguis en acció, arrambat a la pared
i passi pel teu costat un *urbano* que amb tot el pu-
dor de persona decenta abaixi els ulls i passi
amb precipitació, pots ferte unes quantes reflex-
ions sobre la materia. I pensa allavors que'l
que va fer pintar aquell rètol el feu pintar per
tu i per tot aquell qui fassi com tú; que no hi hau-
rà cap persona que vulgui dir's ho que una vegada
llestada del seu comès depositi la multa conse-
guent en el mateix recó o be vaigi a cercar a un
municipal per a donar-li un duro; que es neces-
sari per a que tu satisfassis la multa que un mu-
nicipal té la vingui a cercar a tu prenent-te el
número; i que per lo tant, essent-hi forçosa l'in-
tervenció d'una autoritat, no hi fa altra falta a-
quell rètol prohibitiu com no sigui la de fer co-
brar fama de bruts als dignes ciutadans de Bar-
celona, mot quina generalitat no es just que es
dongui sols per la sorgencia d'uns quants bruts
com tu—car amb el meu consell sols t'he volgut
dir que no t'estiguessis per lo de les cinc pessetes,
sens deixar, per xò, de nomenarte brut si es que
l segueixes. I pensa, darrerament, que amb bo-
nes autoritats sense que aquell rètol fos allí do-
nant publicitat als forasters, tu no faries lo que
estàs fent.

Una vegada considerat tot això et cordes i t'en
vas.

***

Uns d'assentats, altres de drets, altres d'aje-
guts i repapats, la canalla fan rotllo en el caire
de l'acera i criden i esvaloten i's barallen.

Juguen a cromos.

Atrets per l'encant infantil que sab defensar
un cromo de la guerra amb tant de braor com un
poilu lluitant en aquella guerra del cromo, ens hi
hem acostat tot fent mil bravates i *aspavientos*
(que diuen els castellans) del candor i l'ignoscen-
cia infantils.

A poques passes d'ells ja hem sentit les llurs
veus ben perceptibles. Escoltèmlos:

—Ves depressa, coi! A veiam si'n faràs serra-
dures.

—Vinga.

—Te.

—*Caso! Caso!*

—Vinga! Hi poso un troç de Kaiser.

—Quin?

—El del bigoti

—No, que ja'l tinc.

—Doncs la sabata.

—Vinga! *Hagan juego señores!*

—Carta!... hu i mig... Carta!... un dos, tres i mig... Carta!... un mig, quatre... Carta!... un altre quatre!!!

—Has passat. Vinguen els cromos!

—Batua ja!

Sens acabar d'arrivarnos-hi ens n'hem entornat tot fent mil *aspavientos* mes d'aquell candor i d'aquella ignoscència, i fins d'aquella mitja rialla del municipal que s'els mirava embabat, sens atinar en el mal efecte moral que'ns ha fet a nosaltres aquell joc de nois.

Si fins feia unes ganyotes, pobre municipal, quan sentia una d'aquelles veus estridentes que clamava acalorada: *Caso! Caso!*

Mecatxu!... Ja s'hi trobava!...

Fineses d'amor

I

Per a poder compondre
nostre *Poema d'amor*
he necessitat, vida de ma vida,
ta col·laboració.

Ton pit grec que badega,
tos llavis de corall,
per mi han sigut les aigües de Font Santa
que me l'han inspirat.

El llibre amb poques fulles
l'hem pogut tenir llest:
en el pregón del cor és on comença
i el fem'cabá amb un bes.

Si el llegim aqueix *Poema!*
I no'ns ha cansat mai,
que així que ja em llegit l'última fulla,
tornem a començar!

II

Quan et dic que no t'estimo,
veig que, mofeta, te'n rius,
perque el que dic amb la boca
amb els ulls ho contradié.

III

Sense l'amor la vida és aborrible;
per xò Adam ni trobant-se al Paradís
no li va ésser possible,
abans d'Eva tenir, viure feliç.

IV

Mira si ens hem estimat,
que, estimant-nos des de joves,
tan drepresa ens ha passat
el temps, que avui vell em trobes
sense haverme'n adonat!

V

No sé a quin llibre vaig llegir:
«Fóra per mi la mès gran ditxa,
de no podè assolir ta estimació,
que a la que't duc donessis acullida.»

Això no ho creguis, amor meu;
el ver amor es força egoista,
que si el meu cor t'estima, també vol
la teva estimació igualment posseir-ne.

VI

De l'amor, un dolç petó,
ve a sèr la confirmació.

VII

L'estimo... i no m'atriveixo
declarar-li el meu amor;
i encara que molt pateixo,
si'n fa de temps que segueixo
sense dà esbarjo al meu cor!
A un desengany tinc recança
—que al meu cor fóra un gran dany—
i, en neguitosa tardança,
més m'estimo una esperança
que no rebre un desengany.

VIII

Tu sabs què és estimar, i em dius que els gelos
Desconfiança i no *Amor* en ells hi nia?...
Si jo no tingués gelos, fóra proba
que el meu cor, amor meu, ja no t'estima.

IX

A la missa que jo vaig
no hi vinguis més, amor meva,
que no estic amb l'atenció
que s'ha de tení a l'esglesia.
Enlloc d'amb devoció estar,
esguardo ta gentilesa,
i amb tot i que ets l'àngel bo
que els meus passos enllumena,
tinc por que'm faràs damnar,
perque a missa em fas distreure,
i, sense volguer ho tu,
si peço, és per culpa teva...

A la missa que jo vaig
no hi vinguis més, amor meva.

X

De que t'estimo molt i que a ningú ho he dit,
t'ho puc jurar per Deu—ja sabs que soc callat—
i, mira si és estrany, que la gent tot seguit,
de l'amor que sentim, al moment s'ha adonat.

CANDOR SALAMÉ.

FESTA

Jocs Florals de Sant Martí

Organitzats per la Joventut «Els Nèts dels Almogàvers» del Casal Nacionalista Martinenc

Aquesta Joventut convida a tots els poetes de terres catalanes que conreïn la nostra dolça llengua nadiua, a concórrer a la poètica festa que es celebrarà el 17 de Setembre de 1916, i en el qual seràn adjudicats diversos premis, d'acord amb el següent

CARTELL

I. *Flor Natural*.—S'adjudicarà a la millor poesia lírica o amorosa.

L'autor llorejat, com es de consuetut, ofrenarà la Flor obtinguda, a la dama de sa elecció, la qual passarà a ocupar la presidència de la Festa, voltada de la Cort d'Amor.

II. Premi de la Joventut «Els Nèts dels Almogàvers»: *Una dobleta d'or*.—Poesia inspirada en «Les gestes dels Almogàvers».

III. Premi del Casal Nacionalista Martinenc: *Obres completes de Mossèn Cinto Verdaguer* (Edició popular).—Poesia, tema lliure.

IV. Premi de la Secció de Propaganda del C. A. de D. del C. i de l'I.: *Volum de «Poèties» d'En Guimerà*.—Poesia inspirada en «La caiguda de Balaguer».

V. Premi de l'Excm. Tinent d'Alcalde d'aquest Districte, don Santiago de Ribà: *Objecte d'art*.—Poesia, tema lliure.

VI. Premi de l'Excm. regidor per Barcelona, don Lluís Jover Nunell: *Objecte d'art*.—Poesia, tema lliure.

VII. Premi de l'Ateneu de Sant Lluís Gonçaga: *25 pessetes*.—Composició, en vers o prosa, sobre el tema «Himne a la cultura».

VIII. Premi de la Joventut Catalanista de Barcelona: *Volums de «Llibre d'Or (Apeles Mestres) i «La Nacionalització de Catalunya» (Rovira i Virgili)*.—Poesia, tema lliure.

IX. Premi de la Joventut Nacionalista de l'Ateneu Obrer Català de Sant Martí: *Objecte d'art*.—Poesia, tema lliure.

X. Premi de la Secció E. C. «Foment i Avant» del Fomento Martinense: *Objecte d'art*.—Poesia, tema lliure.

XI. Premi de la Joventut «La Coronela» del Casal Catalanista del Districte IV: *Objecte d'art*.—Poesia que glosi «Les gestes de la Coronela en el setí de Barcelona».

XII. Premi de la Joventut «La Tralla» del Casal Catalanista del Districte II: *«Historia dels moviments nacionalistes», 3 volums (Rovira i Virgili)*.—Poesia, tema lliure.

XIII. Premi de Ricard Vives: *Obres completes d'en Joan Maragall*. Poesia, tema lliure.

XIV. Premi de don Josep Alemany Borràs: *La obra poètica i la obra musical de Ricard Wagner (2 volums)*.—Poesia de caient humoristic.

Ciutat, 8 d'Agost de 1916.

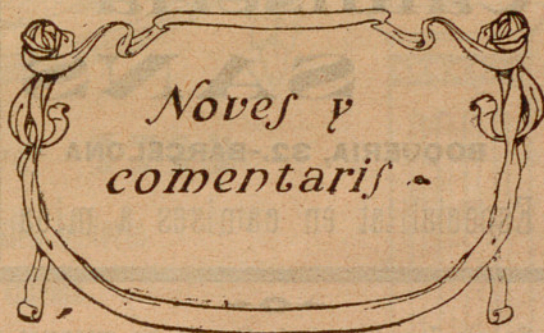
Jurat calificador: Prudenci Bertrana, *President*; M. Alcàntara i Gusart, J. Vives i Borrell, Joaquim Delclós, Joan Torner, *Vocals*; Miquel Guinart, *Secretari*.

Les composicions deuràn enviar-se al «Casal Nacionalista Martinenc», Poblet, 25, i adreçades al Secretari de Jurat, per tot el dia 5 de Setembre vinent.

SOL D'ISTIU

Tot es florit a la terra
d'un bell coló plé de llum,
ja devalla de la serra
l'alenada del perfum.
Del cap tart el sol declina
la delícia de l'istiu
i de l'ombra vespertina
el cel vermellós se'n riu.
I quan naix d'igual somriure
d'un tó tan viu i argentat
m'encomana un goig de viure
per tota l'eternitat.

JAUME FÀBREGAS.

Avís

Ferms amants de les lletres catalanes, oferim les columnes de FESTA a tots els que tenint aficions literaries i mèrits suficients no poden publicar els seus treballs per falta de lloc on fer-ho.

No cal dir que 'ls treballs seràn examinats escrupulosament per a que no desdiguin dels que publiquem habitualment.

AVÍS IMPORTANT

Advertim als col·laboradors expontanis que deuen enviar l'original en sobre obert amb la nota «Original d'imprompta» i franqueijat com a tal.

Els que vulgan incluír-hi carta o enviarlo tancat per a major seguretat, incloguint-hi un segell de cinc céntims per a el pagament del carter.

De no fer-ho aixís, ho sentirem molt, però no publicarem cap treball que no s'ens envii amb aquesta forma.

En el número proper publicarem l'últim treball del nostre *Concurs literari* i agraïrem als llegidors que's prengan la pena de repassar tots els publicats a fi de donar-nos lo seu parer, a quin objecte en el número del 25 de Setembre hi estamparem un butlletí on hi podran fer constar el títol del article que creguin amb major dret a premi.

Advertim que l'esmentat butlletí eus podrà ésser remès baix sobre obert franqueijat amb un segell d'un quart de cèntim, a Barcelona si prové de fóra la ciutat, i a Molins de Rei si s'envia des de Barcelona.

Cal atendre's an aquestes instruccions si no's vol correr el perill de perdre els envíos o de sofrir recarrecs en el franqueig.

—o—

Camisería

SANS

BOQUERIA, 32.-BARCELONA

Especialitat en camises a mida

—o—

En els Jocs Florals de Gracia ha guanyat el premi ofert per el Excm. Capità General, el nostre amic i col·laborador, l'Emili Graell Castells.

S'ha posat a la venda la comedia en dos actes, de **F. Freixas** i **M. Gras Vila**

LA VICTORIA DE L'INFERN

estrenada amb veritable èxit en el *Círcol de Sans*. Per ésser una obra de fàcil execució la recomanem a les companyies i aficionats, segurs de l'èxit.

Preu: UNA PESSETA

Llocs de venda: En la nostre administració de Barcelona, Rosselló, 248, 3.er, 2.ª; en la llibreria Bonavía i Durán, Boqueria, 20 i en la Administració de *El Teatre Català*, Boters, 16, 1.er

Als nostres subscriptors els farem un 20 per 100 de descompte.

—o—

Preguem als subscriptors que no estigan al corrent amb l'Administració que procurin posar-s'hi com més aviat millor.

Mercès per endavant.

—o—

El xiri Callol remedio de los Débiles

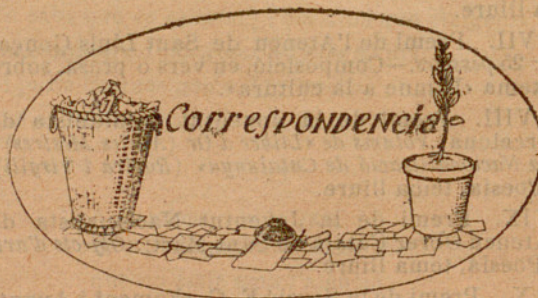
—o—

J. VIVES I BORRELL

SILUETES RUSTICANES

Narracions

LLIBRERIES:
Verdaguer, Rambla del Centre, 5.
Perelló i Vergés, Pelai, 20.

Victor d'Amoc. En cartera.—*Pere Solà Marimón.* En cartera.—*Ramón Suñé.* Tindrem d'esperar quelcuna altre cosa lo d'avui no và.—*J. Martí i Frenchs.* El número val 15 cèntims. Fassins la mercè d'enviar l'original escrit sols d'una cara i amb lletra més clara.—*J. M. Abad.* Queda anotat.—*Ramón Mañà.* Rebutts els segells. Ha pagat fins al número passat inclusiu.—Queden lletres per a contestar.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Molins de Rei	Ptes. 0'25 mes.
Provincies	» 0'75 trimestre.
Extranger	» 1'25 »
Redacció a Barcelona: Rosselló, núm. 248, 3. ^{er} , 2. ^a	
Redacció i Administració: Alfons I d'Aragó, núm. 39	
Imp., Alfons I d'Aragó, n.º 39.—MOLINS DE REI	